

et maiaš allati õllut olleš warrakš wal-
miš, sest et perre piddi iggal nåddalal kaš
ford õllut sama, miš tãnnini agga pũhha-
pãwal seäl olli prufikš olnud. Selle wasto
piddi wina: jãggaminne seäl maiaš kog-
gone lõpma. Utles weel omma perre-
rahwale, et se nende seast, keš ei olleš
sellesamma seãdušsega mitte rahhul, ja keš
sest pãwast sedda alwa kõrtši kohta lakku-
mišse pãrrast lähhäkš katsuma, teništussest
kohhe lahti olleš. Se tener, keš teništus-
se aastade polest seäl perres se wannem
olli, wõttis kãtte ja ütles: „Tãnnime
keif selle nou eest, miš ollete meie heakš
wõtnud. Tootame kindla sannaga, et
wina: prufiminne peab wiimse tilgani
meie jurest lõpma.“ Seddasamma lub-
basid keif teised leiwalapsed ühhest suust
ja lahke nõoga. — Se peäle tãnnas
nõud jälle maia: isä omma poost per-
ret selle targa ja jummalakartlikko nou

pãrrast, miš ollid omma hinge hoidmiš-
seš enneštele wõtnud. Tãnnas neid
ka se eest, et nemmad ei tahtnud omma
lahkumišse lähbi selle wanna maia: isä
süddant mitte raškeš tehha. On ka
tãnnini issekeškis ennamište rahho sees
ellanud, ja tašsase ja lahke sannaga
üksnes lähbi sanud, Jummalale olgo au!

Sesamma lühhike juttuštaminne ei
maksakš kül muido surešte mitte, muud
kui agga, et se ašsi, miš sün nimme-
tati, sannast sannašse seäl maiaš on sün-
dinud, ja et sest ka nõikse, kui peagi
perres heaga korda saab, siš kui lei-
walapsed armaštusse melega maia ja
temma wannematte pole hoiawad.
